

Soldier of loooooooooooooove

[zaterdag 1 oktober 2011 10u47](#) | [patricia](#) | [reageer](#)

Trefwoorden: [comedy](#), [Veerle Malschaert](#), [vieze gasten](#).



Aan wie al bij het lezen van de titel begint te neuriën of een zwartharige vrouw in een wit kostuum ziet staan, gitaristen die rare bewegingen maken, wil ik mijn verontschuldigen aanbieden en zeggen dat u moet gaan kijken naar de nieuwe voorstelling van [Veerle Malschaert](#). Ik was namelijk ook zo. Ik zag het in de nieuwsbrief van de Vieze Gasten en twee klikken later lagen mijn ticketjes aan de kassa op mij te wachten. Donderdagavond was er de Gentse première (het is toch wat met die Gentse komieken die eerst eens buiten Gent in avant-première gaan). Vanaf 2012 opent de show voor het grote publiek.



[+]

Liefde vormt – hoe kan het anders? – de rode draad door de voorstelling. Vandaar het grote rode hart met lichtjes op het podium, een beetje kitsch misschien. En ja, het gaat ook over Liliane Saint-Pierre. En ja, het mag wat luider als Veerle haar versie ten berde brengt. Met bewegingen en al. En ja, het was het Eurovisiesongfestival van 1987. Veerle heeft de woorden nogal letterlijk begrepen, “vuur liefde af” en bombardeert meteen de zaal tot soldiers of love. Of misschien ook niet, want wat is liefde? Michiel?

Als je net als Veerle een kind van de jaren 70 bent, dan zijn de referenties wel duidelijk. Van bij de eerste noot kan je zonder problemen meezingen, ook al wil je dat misschien liever niet toegeven. Maar Veerle helpt je zonder problemen van dit "fout" complex. En als je jonger bent, zorgt Veerle wel voor de vertaalslag. Het is bij momenten gieren van het lachen.

Sinds de supermarkt is er wel één en ander veranderd in haar leven. En omdat ook dat liefde is, komt het moederschap uitgebreid aan bod. Maar zelfs voor mensen zonder kinderen is het grappig, want de manier waarop Veerle het vertelt, is heel toegankelijk. Bovendien beschikt ze over een onuitputtelijke fantasie en dus kom je ook nog wel iets te weten dat je anders op wikipedia moet opzoeken.

Naar het midden van de voorstelling, als de commerciant in haar tot leven komt, verzwakt het verhaal wat. Het zijn op zich wel leuke vondsten, maar ze passen nog niet helemaal in het verhaal. Ook liggen hier en daar wel wat gemakkelijke grapjes, vernoem ikea-kasten en vergeet de vijsjes die over zijn niet. Even vreesde ik dat het mis ging lopen en de voorstelling op een sissier zou aflopen, maar Veerle slaagde er tijdig in om de meubels te redden. Ze rakelde nog wat gekke bekken en leuke vondsten uit het eerste deel op, deed nog wat zijsprongetjes en het verhaal eindigde mooi afgerond.

Veerle Malschaert is het beste bewijs dat vrouwen grappig kunnen zijn. Ze slaagt er nog niet in om de aandacht gedurende de volledige voorstelling vast te houden, maar met wat klein onderhoud en schafwerk komt de voorstelling helemaal op punt te staan. Daar ben ik wel gerust in.